

Fénysugár

Evangéliumi hitebressztő és hirtelítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Gáncs Aladár evang. lelkész. — Laptulajdonos: „Fébé” Evang. Diakonissza Nőegylet. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. — Előfizetési ára: fél-évre 2 pengő 25 fillér, többes küldésnél 2 pengő. — Egyes szám 20 fillér. — A kiadásért felelős: Pauer Irma, diakonissza főnöknő. — Kiadóhivatal: Klotildliget, Pestmegye.

Az istentiszteletről.

Sokszor tündöttem már azon, hogy miért is van még olyan általános vallási közöny, — mikor vasárnaponként az emberiség hatalmas tömegei mégis csak hallgatják az igét? Mert ha az a sok lánygocska, amelyet az igehirdetés hivatva van meggyújtani — mind csakugyan égne és világítana, akkor nem maradhatna oly sivár, olyan istentelen e világ. — Valami hibának kell lenni az ige hallgatása, az istentiszteleten való részvétel módja körül. Engedd meg kedves Olvasóm, hogy mindjárt Nálad kezdjem és megkérdezzek: vársz-e Te valamit az istentiszteletől és mit vársz tőle? Nem mentél e már sokszor egészen várákozás és vágyakozás nélkül, — csak úgy szokásból, az istentiszteletre? Megrendítő dolog, hogy oly sok ember minden vágy, minden szeretet nélkül áll az Úr elé. Szívük telve ezernyi gonddal és gondolattal, istentelen és sokszor erkölcstelen terveket szőnek ott az Úr házában, Isten igéjének szentséges helyén. Szemük az oltár, a szószék felé tekint, de belső szemük a világ képein csüng. Fülükbe hangzik a Mindenható Úr szava, de siketek, mert telve vannak a világ ujjongásával, csábos szavával. Éneklük a szent zsolozsmát, ám csak ajkuk mozog — szívük távol van az Úrtól. Ez a te istentiszteleted édes Olvasóm? Vagy hangulatért mégy az igehirdetés helyére? Vársz simogató, szép szavakat, amik elringatnak, amik csitítgatnak? Óh tudom, sokan vannak, akik csak, amint nevezik „áhitatért” mennek az ige elé. Nem igét várnak, hanem szónokot, szívük szerint szólót. Nem igét, nem magot fogadnak, hanem csak szerteszálló szavakat, pihéket — amiket hamar tovább fú a szellőcske is. — Óh, hogy annyi szív van, amely üresen jő el az Úr igéje hirdetéséből (Máté XIII. 13—15.), hogy annyi testvérünk csak muló hangulatot hozott: „szerelmeskedő énekét” (Ezék. XXXIII. 31—33.) Holott az ige élet, az ige erő. Az istentisztelet egyik főcélja az, édes Testvérem, hogy Téged is, engem is megítéljen. (Zsid. IV. 12.) Hogy belevilágítson az élet minden rejtekébe. Hogy megsebezzen, megtörjön — hogy büntudatot, szent szomorúságot ébresszen, haza hívjon az Atyához. — Hogy Nálad ezt elérje az istentisztelet — menj oda imádsággal. Kérd az Úr Lelkét, hogy adjon neked igaz figyelmet, nyitott szemeket és füleket a látásra és hallásra és készséges, — sem nem felületes sem nem konok — szívet a befogadásra. És kérd a Te mennyei Atyádat, hogy mutassa meg Neked, hogy mi választ el még attól, hogy az Ő útján, az üdvösség útján járj. Mohr Henrik,

Fény a sötétben.

A következő történetet mondta el egy diakonissza testvér oroszországi tapasztalataiból:

Két alak képe áll különösen világosan előttem, dacára annak, hogy már régen elköltöztek. Két nemes, keresztyén lélek, akik életüket arra szentelték, hogy a fogházakat látogassák, hogy abba a nagy sötétségbe elvigyék az Ur Jézus világosságát. Mindketten Oroszország legelőkelőbb családjaihoz tartoztak. Az egyik, Dandukoff Korsanoff Mária hercegnő, fiatal korában évekig béna volt és nem tudta elhagyni a fekvőhelyét. Orvos nem tudott rajta segíteni, de az Ur Jézus meggyógyította. Lelke égett embertársaiért és különösen azokhoz a szerencsétlenekhez vonzódott, akik évekig, sőt életfogytiglan is fogházakban selymölődtek. Az egész vagyonát rájuk áldozta, ő maga pedig a legszükségesebbeket is nélkülözte. Mindig vidám, szeretetteljes és elégedett volt. Mindenért hálás, mert benne volt az öröm forrása, az isteni békesség, mély szeretet és bizalom a Megváltó iránt. Ez a szeretet és öröm sugárzott ki világos, tiszta szemeiből és áradt a szerencsétlenek felé. A legjobb barátai, gyermekei, védencai voltak a foglyok, akiknél órákat és órákat töltött. Az egyes zárkákba is beeresztették. Nem egy elkeseredett és kétségbeesett szerencsétlen öntötte ki a szívét előtte és vallott be mindent. Igazi anyjuk volt.

Belső rákban betegedett meg, de így is folytatta a fogházbajarást. Bármilyen rossz volt is az idő, gyalog ment és fáradtságot nem ismert. Életének utolsó éveiben hosszú és fárasztó utat tett Szibériába, hogy egy oda száműzött asszonyt felkeressen.

Többször megtette a fárasztó utat Schlüsselbergbe is, ahol a súlyos vétséget elkövetett politikai foglyok voltak. Oda is elvitte az örömeit.

Egy hideg, viharos napon azt gondolták a foglyok, hogy bizonyosan elmarad az ígért látogatás. A fogház Kronstadt mellett, víztől körülveve feküdt, úgy hogy csak csónakon lehetett megközelíteni. A kaputól felfelé az út olyan csúszós volt a fagytól, hogy alig lehetett rajta felmenni. Egyik fogoly az ablaknál állt és sötét arccal nézett ki, maga elé. Hirtelen felderül az arca — feltűnik egy kis csónak, a habokkal küzdve közeledik. Benne ül és integet mosolyogva a hűséges gondozó. A jégkéreg megolvad a fogoly szíve körül: „ez igazi szeretet“ — mondja.

Amikor már nagyon gyenge volt és halála közeledett, szomorúan és aggódva gondolt mindenki a sok árvára, akiket otthagyt és mindenki felmerült a kérdés, hogy mi lesz azokkal. Mert nemcsak látogatta és vigasztalta őket, hanem igyekezett könnyíteni is a sorsukon. Nem tartotta semmi sem vissza abban, hogy minden ajtón kopogjon, ostromolta a minisztereket, eljárta a legmagasabb igazságügyi fórumokon, nem riadt vissza a balsikertől, sem a barátságtalan kiutasítástól. Hány százan köszönhetik a szabadságukat az ő fáradhatatlan gondoskodásának.

Aki látta ragyogó, könnyes szemét, ha sikerült valamelyik védencét kiszabadítania, az lehetetlen, hogy ne örült volna vele a sikernek.

Az Ur kegyelme arról is gondoskodott, hogy nem kellett addig hazamennie, míg utódja nem volt. Woronowa Helén, aki Krimben, mint néptanítónő tanította és nagy szeretettel vezette az Urhoz a kis

tatár gyerekeket, volt utolsó éveiben hűséges segítőtársa és vette át később áldásos munkakörét. Sok elkeseredett, vad gonosztevőt nyugtatott meg és csendesített le az ő gyengéd szeretete és győzött meg arról, hogy a szeretet igazi forrása, az Ur Jézus, őrá is vár.

—XX—

A keresztyén ember szabadsága.*

„Ábrahám magva vagyunk és nem szolgáltunk soha senkinek: mimódon mondod te, hogy szabaddokká lesztek?“, mondják sértődötten a zsidók az Urnak.

Ezek a zsidók a szabadságot úgy fogták fel, mint valami nemesi pergament, amit nemzedékről nemzedékre örökölnek az utódok s úgy is használták, mint sok esetben szokták t. i. jellemhiányok pótlására. De az Ur gyorsan rámutat a tévedésre. „Bűnt cselekesztek, tehát szolgálai vagytok a bűnnek“ — mondá. És ez ellen semmi nemzeti szabadság nem használ, hanem csak az egyéni felszabadulás.

Keresztyének is gyakran tévedésben vannak a szabadság értelmezésével. Ők is faji jellegnek gondolják, holott ez nagyon is az egyénnel kapcsolatos dolog. „Elfogadtam Jézust, mint szabadítót — szokták mondani — azokhoz csatlakoztam akik így hisznek Ő benne, mi lehetnék hát más, mint szabad?“ Olyan forma ez a megállapítás, mint mikor Saul ezt mondja Sámuel előtt: „En végrehajtam az Ur parancsolatát“, de Sámuel nyomban ezt kénytelen kérdezni: „Micsoda az a juhbégetés, mely füleimbe hat és az az ökörbögés,

amelyet hallok?“ Hogy van, hogy bűneid vannak, holott szabad vagy? E kérdéssel világít rá a lelkiismeret arra, hogy a keresztyénnek a szabadságot jól kell megértenie, hogy élhessen is vele.

„Ha a Fiú megszabadít titeket, valósággszabaddok lesztek.“ (Róm. 8:34.) Az Urnak ez a kijelentése magában foglalja mindazt, ami a szabadságra nézve legfontosabb tudni való. Ezt tudja is minden keresztyén. De nem elég a legfontosabbat tudnunk. Szükséges kellemékei vannak még a szabadság helyes felfogásának, amelyeket az igében találhatunk meg.

A Róm. 11:32 és az ezzel párhuzamos Gal. 3:22 áll előttünk első helyen ebből a szempontból. „Az Isten mindeneket engedetlenség alá rekesztett“, olvassuk az előbbi helyen. Az alábbi versben pedig ezt: „Az Irás mindent bűn alá rekesztett.“ Ezek nem azt jelentik, hogy Istennek az eredeti terve az emberrel az elrekesztés, tehát a szabadság megakadályozása lett volna. A kimondott tilalom ellenére elkövetett bűn után, — mikor az ember lebukott az erkölcsi tisztaság magaslatáról s magát képzelenné tette arra, hogy Isten gondolatainak szentségét felfogja és akarátát betöltse — Isten nem változtatható az emberrel szemben eleve megállapított követelményén. Nem alkalmazkodhatott az ember megváltozott állapotához. De az ember sem változtatható az állapotán. Engedetlen lett s ez alá az engedetlenség alá rekesztetett. Azaz nemcsak Ádám és Éva lett engedetlen, hanem bennük — mint törzsben a sarjak — az emberek mind. Az alá az engedetlenség alá rekesztette őket Isten, amit az ember készített magának és a fajtájának. S ezen nagy hangsúly van. Így látjuk meg, hogy a bűn alá

* A Félé-egyesületnek Piliscsabán jun. 15—17-én tartott konferenciáján elhangzott beszéd vázlatá.

azért rekesztetett az ember, mert ez volt az egyedüli lehetőség az Isten szentsége és az ember bukott volta közötti ellentét kidomborítására. S ez nem homályosítja el semmiben sem az Isten jóságát. Nem azért rendeli a törvényt, — az endedetlenséget kifejezésre juttató eszközt — mintha ezzel az engedetlenek vesztét keresné. A fentebb idézett két helyen épen azt találjuk, hogy a bűn és engedetlenség alá rekesztetés azért történt, hogy mindeneken könnyörüljön és hogy az ígért Jézus Krisztusban való hitből adassék a hívőknek. Tehát az irgalom gondolata áll szemei előtt akkor is, amikor a kárhozatra való méltóságot juttatja kifejezésre.

A szabadságot csak az foghatja fel helyesen, aki látja, hogy az ember egy maga által választott, de önmaga által meg nem változtatható fogságban van. Ebben a fogságban két érzést hordozunk magunkkal. Az egyik a bűnért való teljes felelősségérzet. A másik, hogy ennek az állapotnak mi nem, csak valaki más: a „Szabadító“ vethet véget.

Fontos kellék ezután a szabadsítás módjának a megértése. Ezt a Róm. 6:7-ben találjuk meg. „Aki meghalt, felszabadult a bűn alól.“ Ez a meghalás hit által történik, még pedig akkor, amikor elfogadja a hívő azt az igazságot, hogy Jézus halálá azt jelenti, hogy neki is szabad meghalni a bűn számára. Az Ur Jézus megváltó halála ugyanis elkészítette számára ezt a szabadságot.

Milyen nagy jelentőségű dolog ez! Meghalhatok a bűnnek anélkül, hogy megszüntem volna élni, vagyis természeti halállal meghaltam volna. Ezt hihetem el és ennél nem kevesebbet. Ha gyógyíthatatlan valamelyik testrészem, nem

elégíthet ki, ha a fájdalmak ideig óráig szünetelnek, mert tudom, hogy ismét előjönnek azok. De ha a beteg részemet eltávolították, akkor nyugodt lehetek fölöle, hogy az nem zavarja meg többé egészségi állapotomat. Milyen drága kegyelem, hogy az Ur lehetővé tette, hogy mi levághatjuk a kezünket, lábunkat, kivághatjuk a szemünket, sőt egészen megfeszíthetjük az ó embért, hogy megerőtelenüljön a bűn teste. A keresztyén szabadsága ott kezdődik, hogy hit által meghal. Akkor szabadul fel a bűn alól.

(Folytatjuk.)

BŰNEIM.

Hátad mögé vetettel minden bűnömet. Ézsaiás 38 : 17.

„Hátam mögé.“

É szót az Isten mondta.
Bűnöm mind Ő törlé el,
Saját dicső kezével,
S színe elől a vétkem
Örökre messze dobtá.

És Ő áll ört.

S olyan mereszt ki látott,
Ki arra merne járni,
Hogy bűnöm fölkeresse,
És azt szememre vesse,
Mit Isten megbocsátott?!

„Hátam mögé.“

Óh drága égi szózat!
Az Ur kegyelme készen,
S a mig szent arczát nézem,
Nem láthatom a bűnöm,
Csak Őt, hű Megváltómat.

Angolból.

Mutatvány Vargha Gyulánának a közeli napokban megjelenő „Dicsőség Istennek“ című verseskötetéből.

A közel 20 íves verseskötet előfizetési ára 4 P. Bulti ára 5 P. Megrendelhető a Féléb-Iratterjesztésnél, Klotildliget, Pestm.

Kit dicsőítesz?

Egy egyptomi királyról mondják, hogy megbízott egy építőmestert egy világítótorony építésével. A tornyot a tenger legveszedelmesebb helyére építtette, ahol a sziklákon már sok hajó szenvedett hajótörést.

Az építőmester ügyes és ravasz ember volt. A torony legszembe-tűnőbb helyére bevéselte a saját nevét és fölé vastag mészréteget tett. A mészrétegre pedig nagy, aranyozott betűkkel ráíratta a király nevét, mintha a torony a király tiszteletére épült volna.

A ravasz építőmestertudta azonban, hogy néhány évized alatt a mészréteg feloldódik és akkor az ő neve kerül felszínre és lesz ismertté az utókor előtt.

Nem hasonlítanak-e sokan ehhez az építőmesterhez? Úgy csinálnak mintha csak Istennek és az Ő országának dicsőségét keressék. De ha nyilvánosságra jönne az igazi ok és a szivekbe látnánk, akkor felfedeznénk, hogy nem Isten dicsőségét, hanem a saját dicsőségüket keresik.

Az igazság.

Egy férfi aki mindenben meghódolt a kör szelleme előtt, azt gondolta, hogy őt a műveltsége, a tudománya és ügyessége felemeli az emberek hite fölé. Sőt azt képzelte, hogy Golgotha keresztre és annak igazsága fölé is emelkedett. Modern műveltsége és felvilágosodottsága folytán úgy vélte, hogy tisztában van azzal, hogy Jézus ember volt, aki a nép szellemi vezetőinek terhére volt, igazságszeretete folytán és ezért tették el az útból. Mint ahogy ezt már évszázadokkal előbb Athén-

ben a bölcs Sokratessel is megtették. De nem tulajdonított semmiféle üdvjelentőséget a Názárethi megfeszítettetésének.

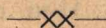
Ez a nagyon okos és bölcs ember hirtelen súlyosan megbetegedett. Egyik éjszakán, amikor a legrosszabbul volt, maga előtt látta a halált. Komolyan ránézett és a távolba mutatott.

Ott emelkedett a maga fenségében a golgothai kereszt. Két karját kinyújtotta a végtelen megszűnésbe, mintha át akarná ölelni az egész világot és felnyúlt a mennybe. A kereszt fölött két angyal lebegett. Az egyik így szólt: „A világ bűne,” a másik szólt „Isten kegyelme!”

A nagybeteg istentagadó meglátta magát mélyen, mélyen a kereszt lábánál, egész kicsinek egy törpéhez hasonlóan. A megfeszített Megváltó szent komolysággal, de végtelen szeretettel nézett le rá. Mennyei világosság sugárzott le a Megváltó arcáról. A beteg látta, hogy ő mindig kisebb lett a hatalmas kereszt aljában, mindig jobban összeesett és mindig lejjebb süllyedt a sötét mélységbe.

Rettenetes halálfélelem fogta el. Térdreesett, szemeit a Megfeszítetthez emelte és így kiáltott: „Igen, az én bűnöm is. Könyörgök Hozzád Megváltóm kegyelemért.” És a keresztről nyájas és szeretetteljes hangon jött a felelet: „Bűneid megbocsáttattak. Eredj el békességben.”

Amit a beteg a halál kapujában látott, üdvöt jelentett a számára. Az élet Úra meggyógyította a testét és a lelkét. Ezentul nem emelkedett gúnyos kritikával a kereszt fölé, hanem, mint hívő és alázatos tanítványa az Ur Jézusnak állt a kereszt tövével.

KÜLMISSZIÓ

Kínai misszió.

Részletek Kannenberg Margit kínai misszionáriusnő leveleiből: Shihlishan, 1927. május 5. Az utóbbi napokban megint nagyon sokat kellett szenvednünk. Néha úgy látszik, mintha Kínában már soha nem lenne béke. Napról-napra jobban érzem, hogy a földön csak jövővény vagyok és nem soká tarthat már, hogy a Megváltó jönni fog, az övéit magához veszi és minden szenvedéstől és fájdalomtól megszabadítja.

Már régebben fenyegetnek bennünket a bolsevisták, de az utolsó 14 nap különösen nehéz volt. Állandó feszültségben várjuk, hogy mit hoz számunkra a következő nap.

Május 6. Nagyon nehéz napunk volt. Az is, hogy most írhatok csak Istennek nagy kegyelme. Ma reggel 9 órakor még nem fejeztük be a reggeli áhitatot és a kapu zárva volt, amikor a bolsevisták iszonyú erővel döngték a kaput. Lesietünk, de mire leértünk már a kaput betörték és a lámpát szétzúzták.

Berohantak a házba, Shih nevű kínai segítőknek és azután a bibliárusító asszonyunkat, Tai-nai-nait is megkötözték. Az Urhoz könyörögünk kegyelemért. Mindkét megkötözött elhurcolták és kegyetlenül megverték. Egy idő múlva újra visszajöttek és két másik kínai segítőársunkat, U tanítót és Máriaát is megkötözték.

Ugy fáj a szívünk a mi kedves kínaiainkért. Mennyit kellett szenvedniük. Délután három órakor megkötözve körülvezették a városban. Shihre egy magaspojácásüveget tettek, U-ra egy ökörfejet papírból, Tai-nai-naira pedig egy

disznófejet. Neki és Máriaának levágták a haját is és rettenetes ütésekkel igyekeztek őket rábírní arra, hogy hitüket megtagadják. De a mi szereteteink minden kegyetlenség dacára is hívek maradtak.

Az én főzőasszonyom nem bírta tovább nézni a kegyetlenségeiket és segítségükre sietett, mire vele ugyanúgy elbántak.

Amikor összeroskadtak az ütések alatt akkor visszahozták őket. U. tanító és Tai-nai-nai még tudtak egy-két lépést tenni, de Mária olyan volt, mint egy halott és Shih se tudott a lábán állani. Bekötöztem a sebeiket és igyekeztem segíteni rajtuk. Nagyon rossz állapotban vannak szegények.

A bolsevisták azt akarták elérni, hogy a kínaiak elhagyjanak és magamra maradjak. De nem sikerült nekik. A fali mondásokat letépték, minden sivár és szomorú. *Imádkozzatok, kérjétek az Urat*, hogy segítsen rajtunk. Nem is tudok mindent megírni, úgy ahogy történt. Ha nem tudnám, hogy hatalmas Megváltóm van, aki könyörül rajtam, akkor összeroskadték. De az Úr nem enged bennünket erőnkön felül megkísértetni. Ő megerősít és ha már nem bírnám, akkor közbelép.

Holnap akarnak a bolsevisták itt nálunk összejövetelet tartani és aztán itt fognak lakni.

Nem tudok többet írni.

*

Halljátok a segélykiáltást: *„Imádkozzatok!“*

KÜLÖNBSÉG.

Tanuld a bűnt gyűlölni egyre jobban,
S a bűnösnek bocsáss meg, hogyha
A bűnt az Úr sujtja örök kínokkal,
S a bűnösért od'adta életét.

Németből V. Gy.-né.

Tudakozzátok az Írásokat!

Vezérfonal a Biblia olvasásához.

Aug. 1. Zsolt. 39. Csel. 19: 13—22. Hányszor járunk mi is úgy, mint a zsoltáríró, hogy legjobb feltételeink mellett is, hogy megfékezzük a nyelvünket, mégis beleesünk a nyelvnek valamely bűnébe. Megbotránkozunk mások bűnén és elkezdünk háborogni, zugolódni, s azt hisszük, hogy jogosan cselekszünk. Pedig nem csak a botránkozató a bűnös, hanem a botránkozó is, aki a más bűne által bűnre engedí magát ragadtatni. Az ilyen, botránkozásból származó kifakadások, a még egészen meg nem tisztított, az Úrban le nem csillapult szívből fakadnak. Menjünk tehát mi is az Úrhoz, mint Dávid is némuljunk meg Ő előtte.

Aug. 2. Róm. 8: 18—30. Csel. 19: 23—40. Sok hívő keresztyén nincs annak tudatában, hogy Isten milyen csodálatos munkát akar elvégezni az Ő gyermekein. El akarja őket készíteni a teljes dicsőségre, mikor majd mindenek előtt, az egész teremtet világ előtt, nyilvánvalóvá lesz az a munka, amelyet rajtok elvégezhetett, hogy t. i. az Ő Fia ábrázatához tette őket hasonlatosakká, s amikor az Isten gyermekei dicsőségének ez a megnyilvánulása még a természetet is föl fogja szabadítani a mulandóságnak azon rabságából, mely alatt most szenved és nyög. Ezt a nagy czélt tűzte ki Isten az ember elé, s erre kell szolgálnia mindennek, ami Isten gyermekeinek életében előfordul.

Aug. 3. Róm. 8: 31—39. Csel. 20: 1—16. Isten gyermekeinek a dicsőségre való elkészítése sok szenvedéssel is jár. Hogyne fájna az a sok faragás, csiszolás, tüzellel való égetés, aminek mind végbe kell mennie, míg a durva, tisztátalan anyagból kiformalódik a Jézushoz hasonló tiszta és ragyogó kép? De mindezekben a próbákban és szenvedésekben semmi sem szakaszthat el bennünket az Istennek szerelmétől, s ez a mi vigasztalásunk, békességünk és erőnk.

Aug. 4. Róm. 9: 1—8, 14—18. Csel. 20: 17—38. Mily megragadó a Pál apostol önzetlensége, aki még a maga lelki üdvösségét is kész volna odaadni, csakhogy az ő népe, az izraeliták megmentessenek. De ez nem lehetséges. Csak Jézus Krisztus lehetett közbenjáró mások bűneért, Ő hordozhatta a világ bűneit. S nekünk embereknek, egyen-egyen, kinek-kinek önmagáért kell Ő hozzá térnie, s az Ő kezéből elfogadnia a bűnbocsánatot. Senkit sem menthetelt meg az sem, hogy válasz-

toltt néphez tartozott, s ma sem menthet meg az, hogy a keresztyén egyházhoz tartozik, mindenkinek újjá kell születnie.

Aug. 5. Róm. 9: 19—33. Csel. 21: 1—14. Milyen sok ember töri a fejét a predestináció titkán, amely pedig a maga végleges mélységében az emberi elme előtt kikutathatatlan. De miért akarnánk mi Isten gondolatait a magunk végségszerű értelméhez alávonni? Amit meg kell értenünk, hogy üdvözülhessünk, az nagyon világosan meg van mondva a Bibliában. Ismerjük el, hogy bűnösök vagyunk, fogadjuk el Jézust, a bűnösök Megváltóját, lépünk be a szoros kapun, melyre ez van fölírva: „Jőjjetek énhozzám *mindnyájan*”, s azon belül elég időnk lesz azon gondolkodni, s azért hálát adni, hogy Isten minket is kiválasztott és elhívott az üdvösségre.

Aug. 6. Róm. 10: 1—17. Jer. 23: 16—29. Nem a törvény cselekvése által üdvözülünk, hanem hit által. Ez nem csak a régi zsidóknak volt nehéz leczke, hanem sok mai keresztyénnek is az. Azért van ma is nagy szükség arra, hogy mindenki, aki hit által megtalálta a maga lelkének békességét és üdvösségét, bizonyosságot is tegyen erről, s hirdesse szóval és étellel a hit által való szabadulást.

Aug. 7. Máté 7: 13—23. Róm. 8: 12—17. Máté 12: 46—50. Csel. 16: 16—32. Bármilyen szentek és fontosok is nekünk a mi földi összeköttetéseink szüleinkkel, gyermekeinkkel, testvéreinkkel, mindezeknél szentebb és előbbvaló az Úr Jézussal való összeköttetésünk. Ha ez hiányzik az életünkben, akkor földi összeköttetéseink sem magunknak, sem azoknak, akikkel összeköttetésben állunk, nem fognak áldásra válni. De ha hit által össze vagyunk kapcsolva Jézussal, akkor Ő minden földi összeköttetésünket is megszenteli.

Aug. 8. Zsolt. 40. Csel. 21: 15—26. Mennyit tapasztaltál te már meg abból, amiről a zsoltáríró itt bizonyosságot tesz? Kivonhatott-e már téged az Úr a pusztulás gödréből és ráállíthatta-e lábadat a sziklára, a Jézus Krisztusra? Ismered-e az új éneket, amely az Ő dicséretét zengi, s amelynek hallatára másoknak a szíve is fölébred? Elhatározottad-e már magadat az Úr akaratának teljesítésére? Hozzá fordulsz-e minden bajodban? Tapasztaltad-e mindenben az Ő segítségét? Szóltál-e már az Ő hűségéről és kegyelméről mások előtt? Mindezek drága tapasztalatok, amelyeket te is megszerezhetsz.

Aug. 9. Róm. 11:1–10. Csel. 21:27–40. Isten kegyelmével játékot üzni, veszedelmes játék. A kegyelem hosszútűrő, de ahol folytonos ellenállásra talál, ott egyszer vége szakad. Így járt a zsidó nép. De azok, akik hallgattak az Úr szavára megmenettek, a szent mag megmaradt. A mi magyar népünknek is sok a bűne, de szent mag ebben is van. Itt is van Isten gyermekeinek egy kis csoportja, amelynek feladata, hogy imádkozó szívvel, önfeláldozó szeretettel hordozza ezt a népet, hogy utat nyisson a kegyelemnek, amely még felébresztheti és megújíthatja ezt a népet.

Aug. 10. Róm. 11:11–24. Csel. 22:1–22. Milyen csodálatosak az Istennek útai! Az egyik nép, bűne miatt, elvettetik, de ez alkalom arra, hogy a másik nép, tanulván amannak az esetéből, fölemeltessek. De a pogányokból lett keresztényiség is csak addig maradhat meg a kegyelemben, amíg megmarad az alázatosságban, viszont az elvetett zsidó nép is újra bejuthat a kegyelembé, ha megalázza magát. S így van ez az egyes emberrel is: „Isten a kevélyeknek ellene áll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad.“ (1. Pét. 5:5.)

Aug. 11. Róm. 11:25–36. Csel. 22:23–30. Isten gazdagságának, bölcsességének és tudományának mélysége valóban kikutathatatlant az emberi elme számára. Csődöt is mondanak azok, akik emberi értelmökkel akarják ezt kikutatni és megmagyarázni. De aki hisz és engedelmeskedik, az irgalmasságot nyer, s megtalálja az utat a békességhez és boldogsághoz, s tapasztalni fogja Isten hűségét.

Aug. 12. Róm. 12:1–8. Csel. 23:1–11. Az Úr nemcsak lelkünket kívánja a maga számára, hanem testünket is, amely az Ő temploma, s amelyet, épen azért, meg akar szentelni. Aki magát mindenestől az Úrnak adja, az tudja mindenben megérteni Istennek jó, kedves és tökéletes akaratát. S aki Isten akaratát ilyenek ismerte föl, az örömmel is fogja azt cselekedni, a mindennapi élet mindenféle körülményei és változatai között. S ez az igaz istentisztelet.

Aug. 13. Ján. 15:1–17. Ef. 4:1–7,

11–16. Az Úr Jézusban maradásnak titka a hit és az engedelmesség. S aki Ő benne marad, annak az élete gyümölcsöket terem. A sok gyümölcsstelen, meddő keresztény élet abból származik, hogy a keresztények sem hittel meg nem ragadják a Jézusban való teljes válságot, amely megszentelődésre vezet, sem a már elnyert világságot valósággá nem változtatják magok életében az által, hogy annak engedelmeskednének. Pedig csak az igazán megszentelt s az engedelmesség útján járó élet tud másokban is életet ébreszteni.

Aug. 14. Luk. 16:1–12. I. Kor. 10:1–13. Máté 13:44–46. Csel. 17:16–36. Milyen nagy kegyelem volt az Izrael számára, hogy Isten maga járt előttük felhő és tüoszlop alakjában! S még sem becsülték meg ezt a kegyelmet. Bálványokat imádtak, paráználkodtak, zugolódtak. Talán mivel ilyen erős kifejezésekben vannak élénk állítva bűneik, elítéljük őket, de meggondoljuk-e jól, hogy mi keresztények, akik még sokkal nagyobb kegyelemben részesültünk, mily sokszor vétkezünk éppen ezekben a bűnökben, ha talán azoknak valami finomabb formájában is. Vizsgáljuk meg jól azt a mértéket, amelyet az Úr Jézus a hegyi beszédben állít élénk, s ha avval nem egyezik az életünk, alázzuk meg magunkat s meneküljünk Jézus bünteltőlrlő és meglisztító vére alá.

Aug. 15. Zsolt. 42. 43. Csel. 23:12–35. A zsoltáriról lelke kívánczik Istenhez, szomjuhozik reá. Oly nagy ez a kívánság, ez a szomjuhozás, hogy keresztültör a csüggedezés sötét felhőin is, melyeket az ellenség háborgatása von a hívő lélek körül. Kövessük ebben a zsoltáriról példáját. Ha háborgatnak, ha gunyolnak, ne vegyen rajtunk erőt a csüggedezés. Legyen erősebb bennünk az Úr után való vágyakozás, s az a hit, hogy Ő felel ami vágyakozásunkra s meg hagyja találni magát, s nekünk lesz még okunk halálat adni. De sőt adjunk halát, még mielőtt a mi emberi felfogásunk szerint ok volna reá. Mert ha megtanuljuk a dolgokat az Uron keresztül látni, akkor mindig találunk erre okot. Varghá Gyuláné.

Akinek a szívében lakik a Szent-Lélek, az megtapasztalja, hogy Isten ő érette is ideadta az Ő egyszülött Fiát, neki szeretetből és könyörületességből minden bűnét megbocsátotta, őt minden mennyei javak örökösévé tette és kiárasztotta rá az Ő örökkévaló kegyelmét.

Szent Crysostomust egyszer megkérdezte valaki, hogy hol van a pokol, mire így válaszolt: „Ne azt kérdezd, hogy hol van, hanem, hogy hogy kerülheted el!“